AVGVSTAE PROLI
ARCHIDVCI AVSTRIAE
GENETHLIACON,

In Aula Maxima Collegij Romani dictum

AB AVCTORE

P. VBERTINO CARRARA

E SOCIETATE IESV.

R O M Æ,

Apud Ioannem Baptistam Bussottum. M. DC. LXXVIII.

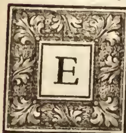
SVPERIORVM PERMISSV.

EMINENTISSIMO PRINCIPI
CAROLO PIO
S. R. E. CARDINALI

Regnorum, & Prouinciarum hæreditariarum Auguſtiſſimæ Domus Auſtriacæ Protectori,

Sacrique Rom. Imp. & Inclytæ Nationis Germanicę Comprotectori.

VBERTINVS CARRARA FEL.

PICI carminis Maieſtatem nulli magis aptari fas eſt Eminentiſs. Princeps, quàm Cæſarum laudibus. Maximos enim inter mortales id ſcribendi genus potiſſimùm decet, quod in Poëtica maximum eſt. Omnes hìc ego Auſtriæ Cæſares miſcui, vt è cunctis vnum facerem, omnibus parem, qui non opus haberet ad pueritiæ rudimentum exempla quærere extra ſuos. Genethliacon igitur, quod auribus iam pridem tuis exibui, nunc etiam oculis reddo. Tenebricoſum

quidem opus ingenij, & nec luce dignum, nec Proli Serenissimæ consentaneum. At quemadmodum positis ad nascentem diem Indiæ populis, tamen in corpore color noctis est, ita ab Austriæ Sole recenter exorto, tenebræ in carmen inductæ, à magnitudine lucis Apolline caligante. Verùm hoc saltem titulo fore tibi non ingratum confido, quòd Austriam loquitur, cuius triumphis vel extra bellum visus es militare in Fratris dextera toties victrici, quem nouissimè raptum nè dicam à flammis, an consecratum, lugendum negasti, Inuidiosum reputans mori pro Cæsare, non lamentabile. Certastis igitur ambo de Constantia mentis nobiles animæ; Ille nec mortem ferre fortiùs potuit, nec Tu dolorem. Accedit, quòd exæquò ipse arduas in pace curas sic administras eloquio, dexteritate, consilio, vt satis liqueat, ad Austriæ gloriam non minùs Te prodigum sudoris, quàm ille sanguinis fuerit. Plura dici de te idem ipse vetas, vbi dicendum de Cæsare, nec has modicas licèt, admitteres; nisi & istæ in laudem Principis cederent. Vale.

NAſceris ò lôngum populis Votum, Alta propago
Auſtriadum, quos Cæſareos pluſquã omnia regna
Mens auguſta facit. Quàm plenus imagine Patris
Occurris! Noſco geminas in vertice flammas,
Vagitumque grauem, qualem fudiſſe deceret
Dictæo ſub monte Iouem. Ne claſſica belli
Audiri prohibete ſonum, velut horrida quondam
Tympana Curetum, Corybantiaque æra fragorem
Edere certabant, per linguæ exordia primæ
Iuppiter ad tonitrus cum iam proluderet infans.
Vagiat Auſtriacus Cæſar; Vagitus in hoſtes
Plus poterit, quàm mille tubæ; det murmura labris,
Feruere Germanos coget, palleſcere Thraces
Plus pauidos, quò plus quærent celare pauorem.
Quod poteras ſperare, tenes Europa; timere
Quod poteras Othomanne, times; de Cæſare nato
Sollicitus nè quære tua præſagia Delpho;
Scire potes bellis genitum, quem bella dedere.
Scilicet audito lituorum murmure Partus,
Teutonicamque ſonare tubam; genitrice relicta
Emicuit, fremituque rudi clamauit ad arma;
Forſitan & Patris iam feſtinaſſet ad haſtam,
Mollia ni teneras arctaſſent vincula palmas.
Tu modò blande Puer, cui toto munus ab Orbe

Nauigat, e viridi delectæ gurgite gemmæ
Cui veniunt, tereti meditata crepundia collo,
Insutoque graues auro, cui Roma laborat
Fasciolas, multoque sonat cruciata Cyclope
Lamina, quà lateris custos effulgeat ensis,
Gaudeat & gracilis properata casside ceruix;
Nostræ etiam munus ne dedignare Camœnæ,
Quæ tibi dum seriem veterum monstrabit Auorum,
Exemplis cresces, & lacte fouebere Patrum.

Fortè acies geminas geminum diuisit in Orbem
Austria, hyperboreasque videns hinc Cœsaris arces,
Hispanas illinc; Quis me felicior inquit,
Quæ super Auroram, supremaque Memnonis arua,
Et super Atlantis metas mea regna relaxans
Austriacum feci Solem, quascumque per oras
Ætheris, ignotus nobis, vel cognitus errat,
Cogitur esse meus: Mea gloria currit vtroque
Sydere, quin sonitus metuendi nominis intrat,
Quò sol ire timet: Sed non hæc maxima laudum est.
Quæ veniunt extra, non inter nostra repono,
Et iactare pudet, Fortuna accepimus Vrbes,
Augustos dedimus. Vos me mea clara Propago,
Vos Dominam facitis Borealis lumina Mundi,
Alberti, Carolique, & Nomina magna Rodulfi,
Fernandi, Friderici, & tù Maxime Regum,

Terrarumque caput LEOPOLDE, ingentia regna,
Cuius fama poteſt, vbi deſint arma, tueri.
Eſt tamen vnde querar, nam feliciſſima matrum
Cum ſemper fuerim, tantorum cincta Nepotum
Agmine, vt obliquo me lumine Roma videret
Prole ſuperba ſua, & pluſquam Berecinthia felix;
Cœſareo modò de populo vix vnica reſtat
Ceruix, quà moles regni inclinata recumbit.
Quamuis ſi ſolùm præſentia pendere vellem,
Nil mihi fas eſſet de te Fortuna dolere,
Penſat enim numeri damnum, qui præſidet vnus.
At ventura mouent: neque enim mihi paruulus Hęres
Vlnis ludit adhuc, qui mox creſcentibus annis
Fulciat Herculeis genitorem Atlanta lacertis.
Hunc Superi dederant, quem dum complexa fouebam̃
Imperio, vt florem vernæ fauor educat auræ
Nimpharum decori, ſuperadſtitit inuida Clotho.
Tunc mea fortè puer pendebat candida circum
Vbera, tam ſimilis matri, ſimiliſque parenti,
Quàm ſibi, quem ſimul ac vidit rapit effera; quin nec
Viſum morte reor; nam ſi vidiſſet, amaſſet
Vel Lacheſis, feritas & delinita fuiſſet.
Cœca igitur librata manu volitauit arundo,
Vulnere quæ geminas animas traiecit invno,
Dilectum Infantem vitalibus abſtulit auris,

Meque mihi ; Riguere labris tunc frigida noſtris
Oſcula, ceu pueri facies, mea palluit æquè;
Omnibus ægra modis, expes, miſerandaque flebam,
Hoſtibus atque meis poteram quoque flenda videri.
Ex illo ſeries non interrupta malorum,
Acceſſit Matris mox lamentabile funus,
Cæſaris inde ſalus, pudor heu, tentata veneno,
Sed ſileo; menti vel tutæ immania facta
Sunt metuenda tamen; pars eſt meminiſſe doloris.
Vos modo Teutonico vigilantia Numina Mundo,
Quem tempeſtiuum forſan rapuiſtis Olympo,
Si quid vota valent, LEOPOLDO reddite Natum,
Altera ſi Coniux nunc eſt, ſit & altera proles,
Debita quæ fuerant illi, huic date tempora vitæ,
Addite quin vitæ cum tempore, tempora famæ.
Finierat, Cœlumque tuens immota ſilebat;
Cauſam vultus agit, lacrymæque per ora volutæ
Neſcio quid maius verbis potuere mereri.
Protinùs ex alto demittitur Æthere Diua
Arbitra regnorum, quæ conſolantia verba
Diceret, illa volans, vbi conſtitit Auſtria venit,
Quòque magis poſſent mortalia lumina contra
Stare Deam, poſitos circum capita alta nitores
Exuit, amplexuque dato: Saluè Auſtria dixit.
Illa ego diuinæ ſum mentis filia, rerum

Maxima molitrix, ignoto nomine vulgus
Quam Fortuna vocat; diademata demere Regum
Frontibus, ac donare meum eſt, me Regna iubente
Surgunt, meque cadunt: nec ſic mortalia verſo,
Vt ſi felicem muto de paupere, tunc me
Pœniteat feciſſe; placent, ſemperque placebunt
Quæ placuere ſemel, cui ſola placere neceſſe eſt
Optima: libertas nec ob id, vel ſumma poteſtas
Creditur eſſe minor; mea me decreta coercent,
Quod non poſſe volo, ſolùm me poſſe negabo.
Romanis rerum dominis donauimus olim
Terrarum imperium, nomenque potentis Iuli
Miſimus è ſtirpe in ſtirpem; priùs alta Neronum
Gens tulit, excepit mox Flauia, deinde rotatum eſt
Per varias Regum diadema volubile frontes,
Auſtriadum æterna donec ceruice ſederet.
Vi fundata diù nequeunt conſiſtere regna,
Quæ donat Pax alma, manent. Sìc illa Quiritum
Cui ſine fine datos ſpondebat Iuppiter annos,
Quærit ſe fortuna nec inuenit. Abſcidit ætas
Stirpis Iuleæ ſeriem, nec noſcere fas eſt,
Flauia Gens vbi ſit! cauſas nè quære ruinæ
Qui dedit imperium, Mars abſtulit. Auſtria tradit
Vnanimis tibi Cæſareum diadema Senatus
Stabis, & æternas non Mars, non Tempus habenas

Excutient manibus, nec quàm bene ſceptra miniſtres
In dubium populi venient, ratione probaris
Regno digna priùs, quàm regnes, eſſe ne poſſunt
Degeneres, ſibi quos animi peperere Regentes!
Hinc tua Progenies tercentum ducta per annos
Floruit, Inuidiàque fauente, & Tempore regnat.
Huius ego Imperio cum non ſatis vnicus eſſet,
Orbem alium genui: Magna illa æraria terræ
Pallenteſque ſpecus auro, vicinaque Diti
Limina non homini metuenda cupidine lucri,
Quæ neque Pellæi tetigit Fortuna tyranni,
Non domitor mundi terrà, pelagòque Quirinus
Inuaſit populus, quò non penetrauit auari
Spes Crœſi, Craſſique furor, quæ per ſua nunquam
Somnia ſunt auſæ Graijs promittere Muſæ,
Seruaui Auſtriacis. hæc ſunt, hæc aurea regna,
Non quæ Saturno fabricaſtis ſæcula, vates.
Et dubitas Prolem Auguſtam num ſydere dextro
Reſpiciant ſuperi? Quòd ſi Fortuna reflare
Viſa tibi, & vaſtæ corpus decreſcere molis;
Hos ſortis nimium excelſæ, nimiumque potentis
Mores eſſe ſcias; non inconcuſſa manere,
Aſt inuicta poteſt. Quercus nutare cacumen
Flante poteſt Borea, radix immota, manetque
Pondere tuta ſuo; quamuis vt nulla ſuarum

Maximus Oceanus diſpendia ſentit aquarum,
Quantum etenim egeritur,tantũ aduenit;Auſtriadum ſic
Imperium ſentire nequit, vel damna, vel vlla
Incrementa ſui; veſtræ hæc quoque gloria gentis,
Quam vel damna iuuant, iacturaque ſola probare
Quàm pateant ſua ſceptra, poteſt: vel regna, vel vrbes
Enumerant Reges alij, ſola Auſtria Mundos.
Fortunæ neſcire modum plerumque poteſtas
Magna ſolet, rabidique volunt ſolam eſſe Tyranni
Sæuitiam Regni fructum, niſi ſemper in armis
Stet ſolium, regnare negant, nec vincere quærunt,
Sed certare volunt, belli victoria bellum eſt.
Auſtriacis regnare datum; ſed vaſta poteſtas
Quod debet potuiſſe, poteſt; pro Numine pugnat,
Et cuius defenſor adeſt, defenditur armis.
Hæredem cuperes, qui ſuſtentare capaci
Sceptra manu valeat, ſoliumque implere paternum?
Nè dubita, veniet LEOPOLDI è ſanguine Proles
Tantos lenitura metus; nil clarius illà
Indole ſpectabis. Iam Numen, & ipſa laboro
Magnam animam, ſudantque Ataui formare Nepotem.
Quòque magis poſſis venienti occurrere ſorti,
Mecum agè carpe viam, ducam quà dulcis Imago
Prolis adorandæ, LEOPOLDO proxima regnat
Inter maiorum ſimulacra Auguſta ſuorum.

Illic erudies ſimulata in imagine amorem,
Falſaque cum dederis proludent oſcula veris.
Hęc ait; excelſoque iubet conſidere curru,
Iamque ruunt, geminiſque grauis Quadriga Deabus
Alta petit, volitant aquilæ per inane iugales
Ambitione citæ: Quas non audita regentis
Virga, aut calcar agit, maieſtas ponderis vrget;
Quàque viam preſſere rotæ, ſe vellere lucis
Veſtit iter, puroque aër inſcribitur auro.
Aſtra ſuper locus eſt, opifex vbi prouida rerum
Altiùs è ſolij deſpectat vertice terras;
Naturæque vices certas, incertaque fata
Ire iubet, Regeſque legit queis cuncta regantur.
At priùs ad vitæ quàm lumina proferat, vmbrat,
Et parit ideas; animas mox iura daturas
Ducit ab exemplo, ſimilique ab imagine condit.
Hàc illàc ſeſe tollebant ordine longo
Regales vmbræ, vel quæ tibi iura dederunt
Græcia, vel quarum Babylon audiuit habenas,
Aut queis Roma diù nequijt ſeruire coacta.
At qua parte polus radiat meliore ſereno,
Auſtriadum ſimulacra ſedent, ſed nobile Regum
Depoſitum, lucis niueo velatur amictu,
Hùc vbi deueniunt, mora nulla, æterna Virago
Siparium retegit venerabilis Amphitheatri.

Hæſit ad aſpectum miratrix Auſtria pompæ,
Nec ſecus obſtupuit, quàm ſi velamine aperto
Scænalis ludi, ſpectatrix turba videret
Stare cothurnatum ſolio radiante Neronem.
Tum ſic Diua loqui, quem cernis in ordine primum,
Antiquum facie, atque æui caligine ſacrum,
Rodulfus, clarum regni caput, vnde per omnes
In Numen pietas deſcendit auita Nepotes.
Venatu felix, ſterilis cui gloria ſyluæ
Tot ſceptris fæcunda fuit, de rure ſecuta eſt
Quem reducem, longi non ruſtica pompa triumphi
Sanguine ſtillantes cerui, transfoſſa biſontum
Tergora, ſemineces apri, ſeruataque ludis
Tigris, & ad plauſus Leo deducendus arenæ;
Sed ſolium, faſces, Aquilæ, diàdemata, regna.
Quem propè non nè vides habitu bellantis vt hoſtes
Terret adhuc, fractumque in caſſide murmur anhelet!
Hic ille Albertus; vel Daco iudice, quem tu
Alcide conferre ſoles, non balteus olli
Thermodoontiacus, non cuſtos diuitis horti,
Neſciaque hydra mori, non Tybris, non Erymanthi,
Inuictuſque metus Lybiæ, ſed Marte Boemo
Turbidus Octocarus, Dioterus, & Theobaldus,
His ſuper Adolfus par hoſtibus omnibus vnus,
Æmulus imperij dextra metuendus, & aſtu,

In laudem cessere, vtrosque expende labores;
Tam super Alciden nihil esse fatebere maius,
Quàm super Albertum. qui facta hæc perlegit, illa
Haud fieri potuisse, negat; mendacia veris
Inuenere fidem. Proh quanta potentia formæ,
Quantum oris nitidi Friderico contigit, omnes
Vnius in vultu exhausit natura colores.
Nomine signaris Pulchri pulcherrime Regum.
Attamen & parcè de te tua forma locuta est;
Quòd simul, & mentis dotes, & corporis æquet,
Nullum nomen habes. Titulorum quidquid in omnes
Spargitur, vna domus confert, Magnosque, Piosque
Pacificos, Fortes, Fortunatosque, Potentesque
Augustos omnes, omnes sua fata prementes,
Hæc dedit. An ne vides quanto se vertice tollant
Tergemini Ferdinandi! patrimonia Mundi
Diuide in hos, erit angustum, quod fratribus illis
Musa dedit, non terra, fretum, non sufficit Æther.

Quis tacitum faciet te maximus Æmiliane
Pendentem scopulo; circumque infraque videntem
Lustra, feras, cautes, cuncta intentantia lethum
Spectabas, poterasque mori formidine mortis.
Nauigium Imperij decimæ timor vltimus vndæ
Tunc super errasset, nisi Numen ab axe vocatum
Triticea sub nube, metus ad Tartara pulsos

Misisset, regnumque anima seruasset in vna.
Vis regnatorem Carolum, vultumque videre,
Quo sese tantùm fassa est Fortuna minorem?
Hic vir, hic est, cuius Romano carmine dignum
Nomen & historia; si sæcula fortè futura
A tè nosse volent, dic vno Cœsare victam
Europam, domitam Lybiam, Tunetumque subactam
Adde triumphatos Reges, pulsumque Vienna
Ante tubam Solimanum, dic Geldrica bella,
Saxonicam nullo finitam sanguine pugnam,
Adde per Italiam currus regaliter actos,
Afflantemque metu loca tuta, suàque ferentem
Et bellum pacemque manu, dic per mare magnum
Victrices egisse rates, Peruanaque sceptra
Adiecisse suis, Magnus quòd vincere regna
Sciuerit, at maior quòd se post omnia vicit;
A Carolo Carolus mundo spoliatus vtroque est.
Atque hìc Cœsareas animas dum sedula lustrat
Austria, in augusto defixaque tota senatu est;
Sublimem solio LEOPOLDVM prospicit, olli
Hærebat dulcè arridens blandissima Proles,
Cuius & ipsa suos vultus sumebat ab ore,
Solis vt obiectu nitidissima comitur Iris,
Non frontis vulgaris honos, concessaque talis
Munere Cœlicolum formæ indulgentia, qualem

Optarent Charites , atque ars ornare timeret.
Tunc Iſtri Regina, quis hic? ò maxima Diuum
Fare agè, nam qui ſit, non eſt mihi dicere promptum,
Et liquet eſſe aliquem magna de ſtirpe Nepotum,
Auſtriaci noſco præclara inſignia labri:
Noſco Aquilam patriam volitantem tempora circum,
Atque Giganteo vigilatum fulmen in antro
Præbentem Puero. Qualis conſtantia menti!
Vt non formidant acies! vt luce ſeuera
Paſcitur, oblatumque manus extendit ad ignem,
Iam fortis quòd non timeat, dignuſque timeri.
Illa ſub hæc: clari Archiducis cui publica vota
Suſpirant, nullæque vacant à thuribus aræ,
Hæc hæc effigies: mirari deſine vultus
Ætatem ſupra ſurgentes: maſcula virtus
Cæſaribus venit ante diem. Vix editus infans
Belligera patriam teſtabitur indole terram.
Auguſtæ pendere volet ceruice Parentis,
Non tamen amplexus caperet, neque baſia blanda,
Matris in aſpectu, niſi Amazonis ora videret.
Dulce magis genitor quin experietur amatæ
Os prolis, cum per galeam dabit oſcula clauſam.
Non luſus teneri, & carmen nutricis amicæ
Suadebunt ſomnos faciles, cunabula circum
Audiat Auſtriadum pugnas, nomenque quod Orbe

Grande ſonat Patris, pueriles impleat aures.
Diſcat Auos, Atauoſque, & nomen Honoris amare,
Quàmque parum diſtant à morte, ſilentia vitæ.
Arte laboratas torua, pictaſque cruentis
Bellorum exuuijs, & dignas Hercule cunas
Sentiat eſſe ſuas, interdumque aſpera tangat
Corpora bellantum, veros dum credidit hoſtes.
Mox vbi lacteola vocem diſtinguere lingua
Incipiet, primis ſpecioſa vocabula labris,
Et Nilum, & Gangem, tumidamque Boriſtenis oram
Trux Infans proferre volet; bella, horrida bella
Mirari, patrios, & balbutire triumphos.
Fræna recuſantem Vngariam, dominumque coactam,
Ferre iugum, Danis Regem, Regemque Polonis
Reppoſitum; grauiore ſono ſed Turcica dicet
Bella, cadaueribus cum tardior iret Arabo,
Nec reperiret iter, quà ſeſe euolueret Iſtro.
Tartara laſſarent pœnas, & Nauita furuus
Exanimata graui traduceret agmina claſſe.
Quin & ſcire volet, quo iacta ſit alea belli,
Quo Fortuna loco riſit Germana, quis hoſti
Det tumulum campus, quæ nam excepiſſe feruntur
Victrices Aquilas, fugientemque oppida Lunam?
Hæc ſuper accendet ſtimulis ſeſe æmula virtus,
Ætatem increpitans ſeram, lauroſque morantes.

Pullus vt armigeræ volucris, quem rupis alebat
Nidus, vbi primùm firmos intelligit vngues,
Fulminis & patiens roſtrum, negat aëre clauſo
Viuere, iam ſtabula ante oculos, iam cogitat angues,
Bellaque, crudeleſque dapes, maiorque videri
Iam quoque patre cupit, cuius ſit gloria vinci.
Sic bellatrici nutritus Cæſaris aulà,
Cruda rudimenta, & primos in marte calores
Vt Puer induerit, duce ſe fera prælia ſumi
Inuito Genitore petet, glacieque profundum
Primus erit, qui Danubium, Rhenumque ſonantem
Inſiliet criſtatus eques, quæ funera cerno,
Palloreſque maritarum. Iam Boſphorus horret
Primum apicem galeæ, & fatalem millibus haſtam.
Non tamen in ferrum ſic immemor ibit, vt idem
Neſciat eſſe pius, vitamque relinquere victis.
At quibus ignoſcet, vel quos dignabitur ira,
Æquè felices: æqualia dona putabunt,
Aut iræ mortem, aut veniæ debere ſalutem.
Tu modò victricem propiùs complectere dextram,
Dum placida eſt; nec adhuc Aſiæ de ſanguine fumat.
Dixerat. Auſpicijs iamque Auſtria læta futuris
Ibat in effigiem Arichiducis, labriſque ferebat
Oſcula, ſed falſis non agnoſcenda labellis,
Interea Partus lux optatiſſima tandem

Venerat, ex aluo qua NEOBVRGICA Nupta
Grande puerperium explicuit, ceu rore marito
Concha grauis, genitalis vbi ſtimulauerit annus,
Pandit diuitias vteri, puroque ſereno
Parturit Aurora certantem Matre lapillum;
At fracta de nube fragor ſi murmuret, intra
Conceptus latitans male tutæ viſcera matris
Palpitat, & lucem properat dum viſere, perdit.
Armorum tonitru quamuis Germania latè
Strideret, horrendumque ſonarent omnia Martem,
Non tamen à ſtrepitu Regalis inhorruit aluus,
Precipitante metu partum, nam fœtus in ipſo
Fortis adhuc vtero, dubiam trepidare parentem
Non ſinit, atque illam, ſeſeque tuetur in illa.
Protinus Auguſti natalia fama per Orbem
Nunciat. Ante alios Iſter ſua gaudia Ponto
Septeno ore ſonat, ſequitur mox Rhenus, & Albis,
Tardior inde Tagus, Bœtiſque, & Tibris, & Arnus,
Eridanuſque ſacer, natuſque ad prælia Scaldis
Conuenere Patrem Oceanum, ſocioque tumultu
Lætitiæ det ſigna petunt, ſpectacula, ludos
Indicat, nunquam feſtas maiora per vndas
Gaudia, non tanto fremuiſſent Æquora plauſu;
Progenies animoſa tui Neptune tridentis,
Si de paciſera remeaſſet Pallade victrix.

Sirenes modulis, glauci Tritones aquoſis
Inſonuere tubis, ipſæ riſere procellæ,
Ventique, pluuiæque, & nubila viſa ſerena,
Plauderet vtque magis mutato corpore Protheus,
Extemplo medijs igneſcere cæpit in vndis.
 Par terris plauſus, Montes candente fauilla
Altiùs attollit Vulcanus, ab igne Pyrene,
Adnobæ virgulta flagrant, & Taunus, & Alpes,
Piniferumque ſupercilium candeſcere ſentit
Maurus Atlas, flagrant Hericinia luſtra, ruinas
Perque ſuas Veſæuus apex, Lipareaque fornax
Gaudia proiciunt; poterant arſiſſe videri
Omnia, ni meliore Polus Phaetonte caleret.
 Interea plauſus graue murmur, & ignea fama
Protinus aſtra ſuper conſcendit, & impulit aures
Auſtriacæ Regnatricis; tunc fortè parabat
Effigiem teneri Archiducis dare brachia circum,
Illi complexus, illi oſcula prona ferebat.
Audijt vt genitum, genitoque applaudere terram;
Axe ruit ſine lege, ſui, pariterque figuræ,
Immemor & cæli, terras feſtina reuiſit.
Præcipitata via eſt; dederant Arctoa quadrigam,
Sydera, iamque aulam ingreditur, clarumque ſecuta
Vagitum ingentis Pueri, cunabula ſupra
Sternitur, & totam ſatiat ſe Cæſare vero.